

[Oluf Pedersen.]

den Grundskyld — gør Jorden billigere og lettere tilgængelig til Gavn for Befolkningen, men Skat paa Væren gør Væren dyrere og vanskeligere tilgængelig, hvad der naturligvis er til Skade for Befolkningen. Ved fuld Grundskyld sikres der Adgang til Jord uden Købesum. Derved sikres alles Ligeret til Fædrelandets Jord. Dette er meget værdifuldt. Hvad fik den Ungdom, vi drev over til Amerika, andet derovre end Adgang til Jord? Og hvorfor skal vi ikke beholde vor Ungdom i Danmark? Her er jo Plads nok, naar vi kan lade et Par Tusind Herremænd raade over lige saa meget Jord som 100 000 Husmænd, til Trods for at Husmændene af det Areal, de raader over, har dobbelt saa stort samfundsmæssigt Udbytte, som Herremændene ifølge de Regnskaber, der foreligger. Naar disse ulykkelige Forhold kan opretholdes, skyldes det at vort Skattesystem straffer den flittige, den, som faar mest ud af Jorden, og beskytter den svage Drift ved lavere Skatter. Kravet maa være: lige Skat paa lige Jord, men det opfyldes kun gennem fuld Grundskyld, og alene naar Grundskyldens Beløb anvendes til Nedsættelse af Skatten paa Arbejde og Forbrug.

Derfor er det ikke alene tvingende nødvendigt at socialisere Jordværdien, men ogsaa at respektere den private Raaderet over selve Jorden og over de Værdier, der skabes af den enkelte. Der er i Dag nogle, som vil bevare det private Eje af de fællesskabte Jordværdier, til Trods for at det tvinger Stat og Kommune til at udskrive Skatter paa Arbejde og Forbrug, og andre vil socialisere ikke blot Jordværdierne, men ogsaa de arbejds-skabte Værdier; foreløbig sætter de ind for en Tvangsøkonomi. Over for disse to Opfattelser sætter jeg Kravet: enhver sit, privat Eje af de arbejds-skabte Værdier, Fælleseje af Jordens Værdi. Gennemførelsen af baade Grundskyld og fri Handel og Produktion er nødvendig, ikke alene for Samfundets Skyld, men ogsaa for den enkelte Borgers Skyld. Det skaber Orden i den offentlige Økonomi, samtidig med at det udbygger den enkelte Borgers Økonomi. Heldigvis er der Mulighed for Samarbejde med den Gruppe, der ligesom vi ønsker Grundskyld, om dennes Gennemførelse, og jeg glæder mig over, at vort største politiske Parti er gaaet ind for vor Tankegang paa dette Omraade. Forhaabentlig kommer det øvrige senere, saa vi kan faa Tvangsøkonomiens Vildfarelse pillet ud. Her vil den anden Gruppe støtte os.

Afvikling af Told og Skatter kan gennemføres, blot vi ved Grundskyld skaber de Midler, der er nødvendige for den fri Handel. Men det først fornødne er Grundskylden. Den er Nøglen til Orden i den offentlige Økonomi. Uden Grundskyld faar vi ikke Frihandel; Afskaffelse af Told og Skatter paa Arbejde og Forbrug er kun mulig ved Grundskyld, og den bør ogsaa bruges til Formaalet: Afskaffelse af Varefordyrelse. Grundværdien maa derfor indtages i offentlig Eje ved en Grundskyld.

Om dette er snart alle enige, bare det var sket. Vanskeligheden er Overgangen nu, da denne Uorden er opretholdt i en Aarrække; vi har jo tidligere haft Grundskyld i Danmark som det offentlige Hovedindtægt. Men Overgangen er ikke nær saa svær, som man tænker sig, blot man gør sig klart, hvordan Forholdene ligger, og hvem der rettelig bør betale for det Tab, private faar, naar de samfundsskabte Værdier inddrages til Fællesskabet. Inddragningen bør naturligvis bæres af den, der ejer Jordrenten. Der skal ikke ydes Erstatning for Indførelsen, men Grundskyldkravet bør fordeles mellem Skødehaver og Panthaver. Det maa paalægges Skødehaveren at betale Grundskylden, men der maa gives ham Regresret over for den Gæld, der er stiftet i Jorden, thi Grundskylden til det offentlige skal jo afløse Renten af Jorden til de private.

Dette Princip er ikke noget nyt i dansk Politik. Da man i 1848 ved Forordningen af 5. Maj gik til en Krigshartkornsskat, blev den udredt af Skødehaveren, men han fik til Gængæld Ret til at kvitte $\frac{1}{3}$ i Renten. Denne Ottendedel var, hed det i Forordningen, Prioritetshaverens Andel i Krigshartkornsskatten. Ved en saadan Ordning deltager al Formue i fast Ejendom i Grundskylden, baade Skødehavers og Prioritetshavers, i Forhold til deres Andel i Ejendommen. Da Grundværdien udgør $\frac{1}{3}$ af den samlede Ejendomsskyldværdi, vil det sige, at Skødehaveren til Gængæld for fuld Grundskyld skal have Ret til at kvitte $\frac{1}{3}$ i Renten; men da dette bør gælde alle Skødehavere, enten der er større eller mindre Jordværdi i Forhold til Ejendomsskyldværdien, maa der yderligere ske en Udligning mellem Ejendomme med stor Jordværdi i Forhold til Bygningsværdi og med lille Jordværdi i Forhold til den samlede Ejendomsskyldværdi, saaledes at al Formue i fast Ejendom stilles lige i Overgangstiden.

Man kan saa sige: Hvad med al anden Formue? Men ogsaa her har Forordningen